

hvilke de to nu beklæder den Bænk, som det ærede Medlem fra Æbeltoft for 4 Maaneder siden maatte forlade, udtåle deres Tillid til det ærede Medlem fra Æbeltoft og gøre ham til en hel Grundlovsheros. Jeg synes derfor, det ærede Medlem fra Æbeltoft skulde have sparet sig de Raad, han i sin Finanslovtale gav Højre, da han talte om, at Højre skulde kende sin Besøgstid. De Besøg, vi tidligere har aflagt ham, opfordrer os ikke til at fortsætte Bekendtskabet. Den 12. Februar 1909 indbød han os til at besøge sig paa de fremskudte, forberedte Stillinger; men midt under Besøget vendte han os Ryggen og løb sin Vej. I Samlingen 1911—12 indbød han os atter til at besøge sig paa Skattelovene, han tog vor Støtte til deres Gennemførelse, men løb, da Besøget var forbi, over til dem, der havde været hans argeste Modstandere med Hensyn til Skattereformen. Det ærede Medlem vil for Fremtiden gøre klogest i ikke at forsøge sig med Indbydelser til Højre; efter de Erfaringer, vi nu sidder inde med, skal vi nok selv i Fremtiden afgøre, baade hvem vi modtager i Besøg, og hvem vi vil aflægge Besøg. — Der var i det ærede Medlems Tale en Udtalelse, der glædede mig, og som viste, at det ærede Medlem har lært noget af sit Samkvem med Højre gennem 4 Aar. Det var hans Udtalelse om, at Højre ikke var et reaktionært Parti. Det ærede Medlem har fuldstændig Ret i sin Opfattelse af Højre; thi han kunde selvfølgelig ikke som den Demokrat, han er, have samarbejdet med Højre, naar dette var et reaktionært Parti. Da det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds og hans Partifæller nu paa et saa afgørende Punkt som Spørgsmaalet om en ny Grundlov stoler fuldt og fast paa det ærede Medlem fra Æbeltofts Paalidelighed, haaber jeg, at de ogsaa stoler paa hans Ord om, at Højre ikke er et reaktionært Parti, thi paa dette Omraade taler det ærede Medlem fra Æbeltoft af mange Aars Erfaring.

Medens jeg omtaler det ærede Medlem for Københavns 5. Valgkreds (Borgbjerg), vilde jeg gerne henvende et Par Ord til ham angaaende Spørgsmaalet om, hvad almindelig Valgret er for noget. Det ærede Medlem harcellerede i en Tale forleden over, at et Medlem af det frikonservative Parti i det andet høje Ting ikke vidste, hvad almindelig Valgret var, og det ærede Medlem fremsatte da en Definition af, hvad han forstod ved almindelig Valgret. Denne gik ud paa, at den almindelige Valgret er

den Ordning, hvorefter Folkets myndige Medlemmer raader for Statens Styrelse, uden at nogen begunstiges i Kraft af Formue, Indtægt, Skat, Stand, Stilling, Eksamen eller saadant noget. Det ærede Medlem tilføjede: „Jeg tror ikke, at denne Definition er meget forkert“. Det interesserede mig, at det ærede Medlem indskrænkede sig til at tro paa sin Definitions Rigtighed og ikke erklærede den ufejlbarlig, thi hvorledes skulde han saa have klaret Forskellen mellem den almindelige Valgrets Begreb, saaledes som det er udformet i hans eget Partis Program, der siger: Et-kammersystem og Valgret fra 21 Aars Alderen, og det Forslag til Forandringer i Grundloven, han nu kæmper for som en Løve, men som med Hensyn til Landstingsvalgretten indfører baade Skatteydelse og Opholdsvarighed. Det ærede Medlem stempede her i Tinget den 24. Marts 1908 under første Behandling af Lovforslaget om kommunale Valg denne Skatte- og Opholdsbestemmelse med følgende Ord: „Man har meget godt vidst, hvad man gjorde, naar man søgte at reducere Antallet af Vælgerne blandt Smaakaarsfolk derude saa meget som muligt. For denne Bestemmelse“ — det er Opholdsbestemmelsen — „har jo en nøje organisk Sammenhæng med de andre Bestemmelser, der gaar ud paa efterhaanden at rense ud og rense ud og skabe Flertal om til Mindretal, indtil man tilsidst naar op i Amtsraadene og har naaet sit Maal, sit bevidst tilsigtede Maal, sit i alle Enkeltheder organisk tilstræbte Maal: at skabe en Garanti, et Kautel, en Kapsun paa den almindelige Valgret.“ Dette var det ærede Medlems Mening den Gang, da Lovforslaget om den kommunale Valgret var til Behandling her i Tinget, saaledes saa han den Gang paa de Bestemmelser, der nu skal betinge Valgret til Landstinget. Det ærede Medlem kommer vistnok til at revidere sin Definition, saaledes at han faar baade Skat og Ophold ind under Begrebet almindelig Valgret. Og saa vil jeg gerne til Slutning sige til det ærede Medlem, at jeg deler ganske det Ønske, han fremsatte i Slutningen af sin Tale forleden, om, hvad dette høje Ting ikke gerne maatte blive, men jeg skal ikke gentage hans Ord, der er sikkert endnu til Stede i ærede Medlemmers Erindring. Til Gengæld vil jeg bede det ærede Medlem medvirke til, at Forholdene her i Tinget ikke kommer til at minde om en Dyrehavsbakke, hvor politiske Illusionskunstnere med Talens Ild staaende ud af Munden søger at bibringe Godtfolk den Tro, at de tygger agitatorisk